

Donderdag

den 22 November.

FRANKFORT, den 18^{den} November.

Een bericht uit Pruisen, van den 10^{den} November, behelst het volgende: « De Londensche conferentie is ontbonden, of heeft althans hare beraadslagingen gestaakt. Dit heeft derhalve de zoo geprezen bekwaamheid van prins *Talleyrand* uitgewerkt. Met zijne wederverschijning te Londen was het zaad van tweedragt gestrooid, hetwelk thans vruchten draagt. Na het sluiten der overeenkomst van 22 October tusschen het Engelsche en Fransche ministerie verklaarde de Russische gevolmagtigde, Prins *Lieven*, dat hij niet langer tot bijlegging van een ongelukkig geschil kon medewerken, maar in last had, om deszelfs beslissing van den loop der gebeurtenissen af te wachten, zoodra een of ander lid der conferentie den weg der onderhandelingen zou verlaten en tot dwangmiddelen overgaan. Dit geval is nu daar; Prins *Lieven* en graaf *Mastuschewitz* hebben zich van alle deelneming onthouden, en de Pruisische en Oostenrijksche gevolmagtigden hebben hun voorbeeld gevolgd. Thans heeft elke mogendheid de stelling ingenomen, welke haar door de Julij-revolutie aangewezen was, en alle misleiding houdt op. Te Berlijn heerscht groote drukte op het departement van buitenlandsche zaken. De minister van *Ancillon* heeft eene langdurige conferentie in het koninklijke paleis bijgewoond en later met de Russische en Oostenrijksche gevolmagtigden gaarheid; naar alle rigtingen zijn koeriers afgezonden; een adjudant des Konings is naar Coblentz vertrokken; onze troepen zetten zich in beweging. Een aanzienlijk artillerie-park zal van Maagdenburg naar de Rijnstreek gaan, terwijl contracten gesloten worden tot vervoer van militaire goederen en tot verpleging van de armee, ingeval een groot aantal troepen bijeengetrokken moet worden. Het ware echter te wenschen, dat de Fransche regering wel bedacht, wat zij doet; zij kan door hare onvoorzigtigheid eenen braad ontsteken, die geene menschelijke hand zoo spoedig blusschen kan, en die in het einde Frankrijk het gevoeligste zou kunnen treffen. Het is de Fransche staatkunde, welke, na alle verzoeksche pogingen, om ten koste van een deel van het buitenlands te bevestigen, thans nog eene nieuwe doet, om door aanmatigende handelingen een stelsel te behouden, hetwelk in zijne geboorte reeds verward was. Zij heeft te Londen door de eenzijdigheid van lord *Palmerston* bijval gevonden, en gelooft zich thans sterk genoeg, om met open vizier op te treden, het zwaard in de weegschaal te werpen, en een aan haar vreemd geschil met geweld te beslissen, hoe zeer ook het gewone gevoel van regt er zich tegen verheft, en de wijsheid het schijnt te verbieden. Want de verovering der citadel van Antwerpen zal noch de krijgslust der Fransche bewegingslieden bevredigen, noch het Haagsche kabinet er toe brengen, om van zijn eenmaal aangenomen regt af te zien en voorwaarden te onderteekenen, die, naar deszelfs meening, den ondergang van den Hollandschen handen ten gevolge hebben. Men zou derhalve minder dan niets tot voldoening van de oppositie en tot bijlegging der Belgisch-Hollandsche geschillen gedaan hebben, zoo de Fransche veldtocht onder de muren van Antwerpen eindigen moest. Veeleer zou de oppositie hierdoor slechts nieuwe gevaarlijke wapenen in handen bekomen, en de Belgische zaak nog ingewikkelder worden. Het kan aan het Parijsche kabinet niet onbekend zijn, dat de minste schending van het Hollandsche grondgebied, de minste poging om den oorlog na de inneming der Antwerpsche citadel voort te zetten, eene oorlogsverklaring tegen de Noord-sche mogendheden zoude zijn. Waartoe derhalve eene militaire bravade, die het grootste ongeluk voor de stad Antwerpen zijn zal, en toch geen groot resultaat zal opleveren, voor zoo verre de gegevene verzekering, om de voorgenome expeditie tot de verovering van Antwerpen te bepalen, trouw nagekomen wordt.»

— Volgens eenen brief uit Mentz, denkt men, dat, vermits er ook Pruisische troepen uit het binnenste des lands naar den Rijn oprukken, binnen kort een Pruisische armee van 100,000 man op de Nederlandsche grenzen zal kunnen vereenigd zijn.

— Te Hanau hebben in den avond van den 15^{den} weder volksbewegingen plaats gehad, waardoor de openbare rust in gevaar is gekomen. De vermetelheid van sommige personen is zelfs zoo ver gegaan, dat zij zich aanvallen op de burgerwacht veroorloofd hebben. De rustverstoorders zijn echter nog al spoedig uiteengedreven. Thans moeten te Hanau alle herbergen voor het invallen van den nacht gesloten worden, terwijl alle bijeenkomsten van meer dan vier menschen verboden zijn.

LONDEN, den 16^{den} November.

De kolonel *Caradoc* is gisteren van hier naar het hoofdkwartier van den maarschalk *Gérard* gezonden; om als Britsch commissaris de Fransche armee gedurende derzelver verrigtingen in Belgie te vergezellen.

Luidens den *Courier* van heden vleit men zich in deze hoofdstad nog, dat, bij eene opeisching der citadel van Antwerpen door den maarschalk *Gérard*, de generaal *Chasse* zal capituleren, en dat ook door het Hollandsche leger geenerlei offensieve bewegingen zullen gemaakt worden.

Het getal der in onze havens opgebracht wordende Hollandsche schepen groeit dagelijks aan. De ladingen van eenige dier schepen, niet aan Hollanders behoorende, zijn reeds gereclameerd, en dadelijk vrij gegeven.

BRUSSEL, den 19^{den} November.

Terwijl de Fransche troepen zich in onderscheiden rigtingen naar Antwerpen begeven, trekken de Belgische naar de grenzen. Het hoofdkwartier der Belgische armee zal vooreerst te Lier gevestigd worden.

— Uit de mededeelingen, door den Belgischen minister van buitenlandsche zaken aan de kamer der vertegenwoordigers gedaan, blijkt, dat de Belgische gezant te Parijs, de heer *Lehon*, bij eene nota van den 23sten October, (dat is een dag na het sluiten der overeenkomst tusschen Engeland en Frankrijk), er op heeft aangedrongen, ten einde voor den 3^{den} November de middelen ter uitvoering van het traktaat van 15 November 1831 wierden bij de hand genomen, daar België anders zelf met geweld bezit zou nemen van het nog door den vijand bezette grondgebied. Den 24sten October werd eene gelijke nota aan het Londensche kabinet overhandigd.

Verder heeft de minister de kamer doen opmerken, dat de dwangmiddelen, welke thans door Engeland en Frankrijk gebezigd worden, om de citadel van Antwerpen te doen ontruimen, slechts een *begin* zijn van hetgeen ter uitvoering van het traktaat van 15 November zal in het werk worden gesteld.

Terwijl hij eindelijk heeft te kennen gegeven, dat, zoo de stad Antwerpen van de citadel wordt beschoten, België terstond Holland den oorlog zal aandoen.

Vele ingezetenen van Antwerpen, beangst voor de gebeurtenissen, die aanstaande zijn, hebben hunne goederen geborgen en de stad verlaten; terwijl het bestuur uit onderscheidene steden van België brandspuiten en brandspuitgasten naar Antwerpen heeft gezonden, om bij het ontstaan van brand dadelijk tot blussching gereed te zijn.

— Volgens een der dagbladen, zou de Engelsche gezant te Brussel, sir *Adair*, geprotesteerd hebben tegen eene zinsnede in eene dagorder van den Belgischen Directeur van oorlog, den Franschen generaal *Evain*, waarin hij zegt, dat de weigering van Holland om deszelfs troepen van Antwerpen terug te trekken, eene voortdurende daad van vijandelijkheid tegen de vijf mogendheden was.

De Belgische ministers hebben in de kamers de dwangmiddelen tegen Holland voorgesteld, als door al de vijf groote mogendheden beraamd of bepaald.

Men denkt, dat er den 20sten dezer 26,000 man Fransche troepen voor de citadel van Antwerpen zullen verzameld zijn.

LUIK, den 19^{den} November.

De priesterpartij laat in haar dagblad haar groot genoeg blijken, dat de gewezen minister *Raikem*, een van hare gunstelingen, die de organisatie der regterlijke magt naar haren wensch heeft bevorderd, tot president van de kamer der vertegenwoordigers is verkozen.

BREDA, den 19^{den} November.

Heden in den namiddag wil men hier vrij aanhoudend, tot omtrent half zeven in den avond, het geschut in de rigting van Antwerpen gehoord hebben. Omtrent de aard of de oorzaak van dit schieten is niets met zekerheid vernomen.

Van den 20sten November.

(Particuliere correspondentie.)

Heden is de tijding aangekomen, dat Z. M. korvet, *de Vliegende Visch*, gisteren een Fransch oorlogschip, hetwelk een onzer koopvaardischepen genomen had, na een gevecht van drie uren zoude vermeesterd en gisteren avond te Hellevoet binnen gebracht hebben; of dit zeker is, durven wij niet bevestigen, hoewel men gisteren van drie tot zes uren in den namiddag eene hevige kanonnade van die zijde hoorde.

De inspectie, welke heden op de heide tusschen Gilze en Rijen heeft plaats gehad, werd bijgewoond door de 3de en 9de Afdeeling kurassiers en het 10de Regiment Lansiers, die gezamenlijk de brigade zware cavallerie, onder het kommando van den generaal-majoor Post, uitmaken, en door de luitenant-generaal Trip in oogenschouw genomen zijn. Z. Exc. heeft, na de inspectie, zoo aan den gezegden generaal-majoor als aan de kolonels en verdere officieren, in de vleijendste bewoordingen zijne tevredenheid over tenne en houding aan den dag gelegd.

Zoo op het oogenblik zien wij hier weder zeyen Belgen binnenbrengen, die zich alle als deserteurs aan onze voorposten aangegeven hebben.

UTRECHT, den 20sten November.

In eenen brief van de citadel van Antwerpen, onder dagteekening van den 18den dezer, wordt medegedeeld de volgende:

DAGORDER voor de bezetting van de citadel en onderhoorige sorten en Z. M. zeemagt op de Schelde.

Dappere Krijgsbroeders! Het oogenblik, waarop de Oud-Hollandsche kroon eene nieuwe beproeving zal ondergaan, nadert; binnen weinige dagen zal zich een Fransch leger voor deze muren vertoonen, om ons, zo mogelijk, tot de overgave dezer sterke, benevens de onderhoorige sorten, met kracht van wapenen te dwingen.

Vol vertrouwen op de regtvaardigheid onzer zaak, zullen wij dit leger onverschrokken te gemoet zien.

Krijgsbroeders! Geheel Nederland, ja zelfs geheel Europa houdt het oog op ons gevestigd; toont dan in het algemeen en elk uwer in het bijzonder, dat het vertrouwen, dat onze dierbare Koning ons geschonken heeft, niet aan onwaardigen besteed is.

En nemen wij het onwankelbaar voornemen, om ons met mannenmoed tot het uiterste te verdedigen. *Leve de Koning!*

De Generaal, Opperbevelhebber

C. H. A. K. S. E.

's GRAVENHAGE, den 18den November.

Bij koninklijk besluit van gisteren is de formatie en organisatie der reserve-schutterij bepaald.

Al de leden van den eersten ban der dienstdoende en rustende schutterijen, die nog niet bij de mobiele korpsen zijn ingelijfd, of van dezelfde, anders dan met verlof, zijn teruggekeerd, alsmede al de overige tot den 2den en 3den ban behorende leden dier schutterijen, zullen onverwijld gezamenlijk tot bataillons, onder de benaming van reserve-schutterij, worden geformeerd, en wel in opvolging van nummers, zoo als zulks is uitgedrukt, op den staat, welke bij dit besluit is gevoegd.

De manschappen, behoorende tot de reserve-schutterij, zullen tot nader order in hunne gemeenten verblijven, doch onder de bevelen der te benoemen officieren worden gesteld, en hunne gemeenten niet, dan met derzelve autorisatie, mogen verlaten; zullende zij zich in gereedheid moeten houden, ten einde, op de eerste oproeping, zich te begeven naar de plaatsen, welke ter linner bestemming worden aangewezen.

De eerste ban der schutterij bestaat uit de zich voor de dienst der schutterij aanbiedende vrijwilligers, uit de ongehuwden, en uit de weduwnaars en gehuwden zonder kinderen, de reserve er onder begrepen, en alzoo van de mannen van 26 tot en met 34 jaren.

De tweede ban uit diegenen, welke gehuwd zijn, doch met niet zeer talrijke huisgezinnen zijn belast, en doot hinnen stand, bedrijf, en verdere omstandigheden, kunnen gerekend worden, meer dan anderen, voor hunne huisselijke en zaiver burgerlijke betrekkingen, tijdelijk te kunnen worden gemist; en

De derde ban uit alle andere voor de dienst bestemde leden der rustende schutterij.

's GRAVENHAGE, den 19den November.

Bij de beraadslaging over de ontwerpen van wet, betrekkelijk de buitengewone uitgaven en middelen over 1833, in de avondzitting van den 17den dezer, trad de heer *Lizao* in eene zeer breedvoerige ontwikkeling omtrent de scheiding en den staat van zaken met Belgie. In eene vereeniging met dat land zag hij geen heil. Dikwerf had hij gevreesd, dat de krijgstoerusting, de onderhandelingen, de diplomatie weder tot eene of andere uitvinding gekomen zou zijn, om, uit een vermeend Europeesch belang, de beide landen weder aan een te hechten. Die vrees koesterde hij vooral tijdens den tiendaagschen veldtocht, en werkelijk hadden onze dappere Prinsen Brussel zegevierend ingetrokken, had de slag van Leuven eenige uren langer geduurd; wie zou dan de gevolgen daarvan hebben kunnen voorzien. Hij verlangde dan ook telkens, dat in eene welgestelde memorie onze eischen wierden bloot gelegd, ten einde een beslissend bewijs te geven, dat wij tot een billijk en gewenscht einde wenschten te komen, en hij had gehoopt, dat daardoor onder de verstandige Belgen, die er dan toch nog zijn, eenigen zouden worden gevonden, welke de groote opofferingen waarderen zouden, die men

zich dezerzijds, tot verkrijging van rust en vrede, zoude getroosten. Aan dien wensch is in Junij ll. voldaan geworden en een ieder moest, na de aanbieding van eene zoodanige memorie, erkennen, dat onze eischen en vorderingen niet zoo bovenmatig waren en dat wij alles wilden toegeven wat slechts mogelijk was. Het bleek nu dat de Koning niet ongenegen was den, zoo gezegd werd, door de Belgen gekozen Koning, te erkennen. Men mogt zich vleijen dat de goede weg ingeslagen was; en wanneer Engeland en Frankrijk het hadden toegestaan, de conferentie had werkelijk de onderhandelingen op dien voet willen voortzetten. In September wordt het voorstel van ons verworpen, en zoo de vrede nu verstoord wordt is dit niet aan ons, maar aan de mogenden te wijten. Veel wordt er gesproken van de mogelijkheid om nog tot eene schikking te komen; men is zelfs in krijgskundige beslotenwingen getreden om te betoogen, dat ons belang medebrengt het kasteel te ontruimen en Venloo, Limburg, een gedeelte van Luxemburg te bekomen. Waar is echter de zekerheid, dat, indien er eens toegegeven is, die zelfde magt, welke ons nu durft aanranden, zoo goedertierend omtrent Nederland zijn zal, van dadelijk als vrienden weg te trekken. Daar ik die verzekering niet erlangen kan, houde ik het er voor, dat eene zoodanige aanmerkelijke toetreding zeer gevaarlijk zijn zoude. Sedert het huwelijk van *Leopold* heeft men al de dwangmaatregelen doorgezet, en is eene toenadering tusschen Frankrijk en Engeland ontstaan, waar door het traktaat geheel ter zijde gesteld is.

Het voorstel van *Palmerston* is geheel ter zijde gelegd, en is blijkbaar niet anders geweest dan om een voorwendsel te scheppen voor hetgeen men thans onderneemt. Reeds de wijze, waarop dat stuk ons gewierd, moest achterdocht opwekken.

De hoofdtrekken van het voorstel van Pruisen, dat gedaan werd om de geschillen bij te leggen, en te doen eindigen, werden dadelijk door ons bestuur goedgekeurd. Er bestond geene enkele reden om de onderhandelingen af te breken. Nu wil men in eens ons tot de ontruiming van het Belgisch grondgebied dwingen, en leent Groot-Brittannië daartoe de hand. Voornamelijk wordt zulks gedaan om de ligtzinnige Franschen op aanstaanden Maandag te kunnen verblinden. Waartoe anders komen 32 millioen menschen om vier millioen te ondersteunen? Voorzeker niet om eenige moerassen gronds te bekomen. Aan ons blijft, tot in dit oogenblik, geene andere keuze dan die van volharding over, vooraf nu werkelijk de onedelste aanval staat te gebeuren; nu de beste waarborg tegen Belgie van Nederland wordt gevraagd; nu het middel gevraagd wordt, dat wij in onze handen hebben, om bij voor- en tegenspoed eenen eervollen vrede te bedingen. Ik zal dan ook mijn toestemming, zedende redenaar, aan het ontwerp der uitgaven, om consideratien van minderen aard, niet weigeren, hoezeer ik daartegen in de afdeelingen wel eenige bedenkingen geopperd heb. Toen echter was het mij niet bekend, dat men een verdrag had aangegaan, om tegen Holland oorlog te voeren; dat het vastgesteld was, dat wij den nek zouden krommen onder het juk onzer naburen. Wij waanden ons alstoeft nog op den weg der onderhandelingen; wij dachten aan eene spoedige beslechting der gerezene geschillen. Men zegt: wij hebben voor onze eer genoeg gedaan, thans moeten wij toegeven, daar Belgie door Frankrijk en Engeland ondersteund wordt; voor overmagt moeten wij bukken. Maar de vijand omgeeft ons; zonder beleid en dapperheid zijn wij verloren, en wij moeten alzoo den vijand doen zien, dat wij bereid zijn de regering krachtadig te ondersteunen. Ik deel ook niet in het gevoelen, om de sommen voor de rentebetaling voor Belgie van de begrooing te zien wegvallen. Niets gaat mij meer ter harte dan de handhaving van het openbaar crediet; en de opofferingen, die wij ons voor deszelfs behoud opleggen, zullen in de toekomst vruchten dragen. Europa zal met onze fondsen bekend worden en zien, dat Oud-Nederland bereid is zijne verplichtingen te voldoen.

Ik ga nog verder: ik zoude wenschen dat men van eene berekening van schuld zoude afgaan, die reeds door zes traktaten is opgevolgd. Men spreekt ook steeds van Belgische schuld, die wij die niet behoeven te betalen. Maar men bedenke wel, dat de horders dier schuld ook Nederlanders zijn; dat die goede menschen de afscheuring van Belgie niet helpen kunnen, en men de natuur der schulden niet veranderen kan. Nederland heeft eene pretensie op Belgie, maar de schuldhouders komen in Nederland hunne gelden inzakelen. Ons bestuur kan zoodanige schikkingen maken, om die later getoeteld naar Belgie te vonden: wij moeten voor de voldoening der geheele schuld thans zorgen. Ik moet de regering nu nog eene opheffing van een zwaar bezwaar der Natie verzoeken; een bezwaar, dat het getrouwe volk geduldig draagt, doch dat het innerlijk gevoel van billijkheid kwetst. Ik spreek van de materie van de schutterij en van de militie. Het doet mij leed, dat ik den minister van het departement, wien zulks aangaat, hier niet tegenwoordig zie, zoo als wij dit laatstelijk bij de gewone begrooing hebben mogen zien plaats hebben. Waarom eene zoodanige spaarzame toepassing van art. 91 der grondwet? Mijne bedenking betreft de gehijsteling der werkelijk dienatplichtigheid bij schutterijen en militie. Toen in 1827 de wet op de schut-

Blik op de Citadel van Antwerpen.

terrijen doorging, bestonden er andere omstandigheden. Trettig tijden hebben de in diensthouding van de schutterijen veroorzaakt. De langdurigheid daarvan moet allernoodzakelijkst drukken. De vrijstelling van sommige dienstplichtigen, bij de schutterijen is te billijk, om daarin niet te bewilligen.

In de eerste dagen van den opstand, toen het behoud van den staat vooraf ging, schepte men eene bijzondere jurisprudentie nopens de vrijstellingen der schutterijen. Het is thans tijd om tot de striktste billijkheid terug te keeren, al behoorde men eenige manschappen te ontstaen. De vrijstellingen, die bij de militia plaats hebben, moeten ook op de schutterijen worden toegepast. Vooral moeten niet uitmarcheren eenige kostwinners van ongelukkige huisgezinnen, die derzelve eenigste steun uitmaken, meerendeels personen van 34 jaar, die heter arbeiden kunnen dan een knaap van 14 jaar. Eene andere onbillijkheid spruit voort uit het langer in dienst houden der militia, dan bij de wet bepaald is. Het betreft de plaatsvervangers bij de militia van de schutters, die thans zelve werkelijk dienen, en die alzoo met verdubbeling in het leger vertegenwoordigd worden; die schutters zelve moesten alzoo tot den 2den of 3den ban en niet tot den 1sten ban behooren. De tegemoetkoming aan deze bezwaren zou hij de natie het grootste genoegen verwekken.

Nu onderzocht de redenaar nog in het breede het ontwerp van wet der middelen, waartegen bij zijne bedenkingen reeds in het begin van dit jaar geopperd heeft. De ondervinding heeft zijne vragen verwezen lijkt. Geldleeningen tegen zulke bezwaarlijke voorwaarden schijnen hem onaannemelijk toe. Die maatregel moest eenvoudiger wezen. Men moest stellig na eene maand tot de geforceerde heffing overgegaan. Al die grootboeken en aflossingen zijn voor het crediet maar schadelijk. De renversalen moesten geheel op naam gesteld worden van den inschrijver. Hij zou tegen het tweede ontwerp alzoo zijne stem uitbrengen.

Van den 20sten November.

Heden moet de citadel van Antwerpen door de Franschen worden opgeëischt, vier en twintig uren daarna kunnen de vijandelijkheden aangevangen.

— Men verwacht eene voordragt van wet bij de Staten-Generaal, omtrent het oproepen en het mobiliseren van een gedeelte van den landstorm.

— Gisteren heeft de Eerste Kamer in hare zitting de aangenomene wetten omtrent de buitengewone staatsbehoeften ontvangen. Heden hebben daarover bij dezelve de beraadslagingen plaats.

— Men heeft gisteren en heden op zee eenige schoten vermeend te hooren, waarschijnlijk hebben vreemde oorlogs-vaartuigen op koopvaarders jagt gemaakt.

— Eerstdaags verwacht men de beraadslaging bij de Tweede Kamer over onderscheidene ontwerpen van wetten.

Bij het onderzoek van het bijzonder ontwerp van wet, houdende een accijs op het gemaal, is in de afdelingen der Tweede Kamer over dien accijs in het algemeen voornamelijk aangemerkt, dat men, in deze oogenblikken, in den tegenwoordigen nood der schatkist, dien accijs kannemelijk beschouwde, mits dat hij op lager bedrag dan voorgedragen is, gesteld wierd; dat dezelve zoodanig konde worden ingerigt, dat vooral de tegenwerping wegens de moeilijkheid der surveillance ten platten lande en het kwellende dezer belasting in toepassing op den landman, wanneer zij bij collecte wordt geheven, konde wegvallen, en tevens het middel zoodanig gematigd, dat de opbrengst daarvan niet schier ten eenemiale ten behoeve der steden en gemeenten, waar nu de heffing plaatselijk geschiedt, moet vervallen, daar men besef dat het schier onmogelijk zal worden zoodanig deficit door andere plaatselijke middelen te vinden. Het beperken van het bedrag der belasting voor de gemeenten tot vijftig opcenten, ondervond vele bedenkingen, en gaf men de voorkeur aan het onbepaald laten hiervan, vertrouwend dat de regering, zonder welke toestemming geene belastingen mogen geheven worden, zorg dragen zal, dat de accijs op het gemaal in geene plaats te hoog opgevoerd zal worden. Wanneer het beloop van den accijs voor een minder bedrag konde plaats hebben, zonde bovendien dat voor de gemeenten verhoogd kunnen worden. De bepaling van het niet meer mogen bezitten dan vijf ponden meel in elke woning in den omtrek van den molen, en tot het daartoe te doene onderzoek, gaf mede tot algemeene bedenkingen aanleiding, en wenschte men dat getal tot 25 ponden uitgestrekt te hebben.

Alle leden verklaarden zich tegen de admodiatie van het gemaal en konden die dan ook niet goedkeuren voor de grenssteden, maar wel voor de grensdistricten, onder voorbehoud dat daartoe bijzondere wettelijke bepalingen gemaakt zonden worden. Ten aanzien van de opcenten meende men, dat dezelve ten platten lande voor hetzelfde aantal zonde geheven worden, ten einde alle fraude voor te komen, en drongen men er op aan, dat er geene opcenten voor het rijk noch voor het amontisatie-syndicaat daarop geheven worde.

Er was een tijd, dat het staatkundig Europa zijne blikken op Navarino, op Algiers, op Parijs, op Warschau, op London, op Brussel, op Lissabon, of op 's Gravenhage gevestigd hield: thans ziet het, met klimmende nieuwsgierigheid, naar Antwerpens citadel en vraagt zich zelve: « wat zal het gevolg van den ongetwijfeld reeds tot stand gebragten aanval dier geduchte sterkte voor Nederland, Frankrijk, Engeland en België, voor de overige mogendheden zijn? » En zouden wij, wiën het belang van het behoud of verlies dier met zoo veel materiele en moreele kracht toegeruste strekte, zoo naauw ter harte gaat; zouden wij, op de onregtvaardigste wijze in oorlog gewikkeld, op dat belangrijke punt geenen belangstellenden blik werpen, waar duizende onzer landgenooten gereed staan de regten onzes dierbaren vaderlands, met offerfening huns dierbaren levens, te verdedigen; waar een, in den krijg grijs geworden CHASSÉ, met al de magt eens hoofdzaak-verdedigers bekleed, een' der moeilijkste posten vervult, door KONING WILLEM aan ons eer- en regt-verweerders toegekend? Wij verhalen het niet, dat de stille hoop op minnelijke schikkingen, op gehoorgeving aan de veelvuldige offerings-voorstellen van onze zijde, vooral ten gevolge der jongstleden, door Pruisen aangewende pogingen, ons nog altijd vervulde, en het denkbeeld van wederregtelijken aanval, ons, in weerwil der tusschen de Londensche en Parijsche kabinetten gesloten unie, altijd onwaarschijnlijk heeft toegeschied, op welke hoop, op welke denkbeelden wij onze uitzigten doorgaande hebben blijven gronden. Wij verhalen het niet, dat, hoe rampzalig de toestand van het Fransche ministerie bij de aanstaande opening der Fransche kamers ook mogt gesteld zijn, de interventie-maatregel van LOUIS ARTHUR ons desmettegenstaande altijd als een schijn-maatregel is voortgekomen, om de eenvoudige rede, dat wij, in het licht der waarheids-zon geene vlekken ziende, nimmer konden vooronderstellen, dat de overige mogendheden zoo veel ongehoords en onregtmatigs zonden kunnen gedoogen. De ondervinding ons, echter, uit den batelijken loop der zaken anders onderrigt en geleerd hebbende, dat men uit eigen gevoel en inborst nooit die van anderen moet beoordeelen, slaan wij te meer van verbazing de handen in een, en roepen wij met te meer verontwaardiging uit: « ellendelingen! tot hoe ver zult gij het darven wagen den toorn der almachtige regtvaardigheid op uwe hoofden te laden! »

Maar, wat spreken wij van wagen: het voor een groot gedeelte zedeloze en godlasterende Parijs is doof voor de stem dier heilige regtvaardigheid; hetselc spotlust belacht het opzien der Nederlanders tot Hem, die alleen zeggen kan: « tot hiertoe en niet verder! » hunne onverzadelijke gloriezucht, door het bloeddorstig veroverings-stelsel van den aartsgeweldenaar BONAPARTE zoo diep in de harten der ligtzinnige Franschen geworteld, roept hun niet anders toe, dan: voorwaarts! voorwaarts! predikt hun geen ander mogelijk geluk verkrijgbaar dan langs den onzaligen weg van vijandschap en oorlog. De vruchten des vredes zijn in hun oog smakeloos, onbehagelijk: kruiddamp en kogelreger, moord en verwoesting, roof en bloed streelen alleen hun' bedorven smaak, hunne redeloze eierzucht, hunne wulfe zielen; geen NAPOLEON zelfs zou hen, op den duur, met andere voorwerpen dan deze hebben kunnen te vreden stellen. En aan dat vloekwaardige beginsel moet eene schuldloze, edelmoedige natie, waaraan zoo vele Franschen levensbehoud en redding te danken hebben, toen hun eigen landaard hen ter dood vervolgde, moedwillig opgeofferd worden; om zulk een helsch beginsel moet het bloed onzer helden den Belgischen grond drenken, denzelfden grond, waar, vijftien jaren lang, onder het regerings-bestuur van WILLEM VAN ORANJE, welvaart en voorspoed hunne heil-aanbrengende vruchten verspreidden? Om zulk een dremwaardig beginsel moet Antwerpen verwoest en deszelfs kasteel een puinhoop worden? Is dat de edele vrijheid, die Frankrijk tot het omverwerpen van een' bezoedelden koningsstroom deed besluiten? Is dat de hefboom der Julij-revolutie, de hooggeroemde staatkunde, de liberale geest van den door LAFAYETTE en consorten uitgeroepen burgerkoning? Dan hebben de mogendheden den onvergefeliksten misstap begaan, liet gouvernement van LOUIS PHILIPPE te erkennen, en begaan zij nog grooteren met te gedoogen, dat Frankrijks hoofd-gelukzoeker Nederland wil dwingen zijne belangen om het onzalige grondbeginsel te verzaken.

Hagchelijk is de stelling, waarin gij met uwe duizenden geplaatst zijt, edele grijsaart! onverschrokken, maar desmettemin menschlievende, vaderlandsche bevelhebber, CHASSÉ! Hagchelijk is het lot, dat u te beurt valt, moedige zonen van Nederland! die onze regten, onze belangen, met offerfening van uw dierbaar leven, gereed staat te verdedigen; uw onverschrokken heldenmoed maakt Antwerpens citadel tot een Nederlandsch Missolongi. Om u, om u zendt het geroerde vaderland vereende gebieden op naar den froom des oppersten wereld-regeerders; op u hou-

den wij, houdt het waarachtig verlichte, het ware vrijheid en zedelijke beschaving op prijs stellende gedeelte van Europa's bevolking, onafgebroken, het oog gevestigd! Dood en verderf waren om u henen; staatslist en valsche gloriezucht spannen samen tot nu, tot ons aller verderf! Het domme Engelsche ministerie, door de slangenstreken van den Franschen CAMELEON verleid, schiet van verre op u, op ons vergiftige pijlen af! Gewichtig is het tijdstip, dat gij, dat wij beleven! God weet van hoeveel noodlottige tijdstippen hetzelfde zal gevolgd worden! Maar, wat de Voorzienigheid ook over ons besloten hebbe, wij zijn gerust, dat gij pal staat in het aanrukkend noodweer, gelijk Koning WILLEM met al uwe broeders en landgenooten gereed zijn, kracht tegen kracht aan te wenden.

In die gerustheid worden wij te meer versterkt, door eenen plechtigen afscheids-brief, den 16den November laatstleden van de Antwerpsche citadel, door een officier aan zijne naaste betrekkingen gezonden en door ons gelezen, waarin wij, onder andere heldenmoedige uitdrukkingen vinden: « Alles is gereed, om de Franschen zóó te ontvangen, dat het hun heugen zal tegen Nederland te zijn opgetrokken. Over onze lijken alleen kan de naderende vijand deze sterkte binnen rukken. Al wat slechts eenigzins ontbeerbaar is, is van hier verzonden, zelfs de paarden onzer hoofd-officieren. Nacht en dag wordt er gearbeid, om de citadel zoo onneembaar mogelijk te maken. — Wij gaan geen kinderspel te gamoet, maar zulk een tijdstip, dat van Oud-Nederlands onsterfelijken heldenroem op nieuw zal gewagen. God zie op u en ons genadig en beschermend neer, brave verdedigers, handhavers onzer eer en onafhankelijkheid! Hij behoede u en het Vaderland en den Koning, dien wij achten en beminnen!

De Britsche en Fransche zeemagt tegen Nederland vereenigd.

Ga — *Flag van Albion* — eens met die vlag verbonden,
Die ge op de *Algiersche zee* als zuster zaagt ontwonden.
Ga — voer de Britten aan! dat hun misbruikte moed
In eigen ingewand, gelijk in 't onze wroet'.
Lant, wapprend voor u uit, thans Frankrijks standaard zwieren!
Waar 't Regtsverkrachting geldt, kent deze 't zegevieren!
Ga, *Flag van Albion!* Blijve onze Bondgenoot,
Die, als ge op 't ruim verschijnt, zijn bliksem nederschoot!

AMORTISATIE-SYNDICAAT. ADMINISTRATIE DER DOMEINEN, WEGEN, VAARTEN enz. AGENTSCHAP ZUTPHEN. VERPACHTING.

De AGENT van het DOMEIN te ZUTPHEN, zal op den 3den December 1832, des morgens ten tien ure, ten overstaan van het Plaatselijk Bestuur van Zevenaar, ten raadhuijs aldaar, in het openbaar, aan de meestbiedende, voor een tijdvak van Zeven achtereenvolgende jaren, zullende aanvang nemen, ten aanzien van den BOUWHOF, den Nieuweling, met den 22sten Februarij 1833, en betrekkelijk de twee laatste perceelen te rekenen aanvang genomen te hebben met den elfden November 1832, verpachten:

10. Den BOUWHOF, den Nieuweling genaamd, gelegen onder Groessen, in de Gemeente Duiven, groot nagenoeg 35 Bunders, in pacht bij den Heer P. S. NASS, te Duiven, gebruikers de Erven A. DERKSEN, te Groessen.
20. Eene WEIDE, aan de Schans, onder Westervoort, groot een Bunder, zeventig Roeden en een en dertig Ellen, laatstelijk in pacht bij J. JANSEN, te Westervoort.
30. Een stuk BOUWLAND de St. Jans Boomgaard genaamd, groot 53 Roeden en 22 Ellen, gelegen binnendijs aan de Schans, onder Westervoort, laatstelijk in pacht bij JOHANNAJANSEN, Wed. van E. GROEN, gebruiker W. BERENDSEN aldaar.

En zulks op alle zoodanige Condities en Voorwaarden als voor de belanghebbende ter visie liggen zoo ten Kantore van den Heer Agent van het Domein te Zutphen, als ter Secretarie der voormelde Gemeente.
De Agent voornoemd,
J. VAN LAMSWEEDE.

AMORTISATIE-SYNDICAAT. AGENTSCHAP TIEL. OPENBARE VERPACHTING.

De AGENT van het DOMEIN te TIEL zal, Woensdag den 28sten November 1832, des voormiddags om elf uren, ten Raadhuijs der Stad Zalt-Bommel, in het openbaar aan den meestbiedende, voor den tijd van zes jaren, in te gaan den 1sten Januarij 1833, verpachten:

Het DOMANIALE VEER over de Rivier de Waal voor de Stad Zalt-Bommel, met VEERHUIS en verderen AANKLEVEN, thans buiten pacht en bij het Domein in eigen beheer.

De Condities liggen ter lezing aan het Bureau van den Heer Administrateur der Domeinen in het 1ste Ressort te Arnhem, ten Kantore van de Agenten der Domeinen te Tiel en 's Bosch, ter Secretarie van

de Steden Zalt-Bommel, Tiel, Nijmegen, Arnhem, Zutphen en Gorinchem; in het Hotel Bellevue, bij BODIER, te Dordrecht; in het Logement den Gouden Leeuw, bij G. VAN DAM, te Tiel; in de Koffijhuizen bij WEIJERS, te Zalt-Bommel; de Weduwe PULSERS te Arnhem; Weduwe CHYNNEN te Lent; P. DEN DOCTER te Nijmegen, en in de Domaniale Veerhuizen te Beusichem en Gulenberg.
De Agent voornoemd,
J. RAGAY.

§ + + Mr. J. M. DE KEMPENAER, Advocaat,
§ + en Mr. VISSCHER BOURICIUS,
+ Procureur, te Arnhem, als gemagtigden van den Heer en Mr. A. R. VAN AKEN en Vrouwe J. MOOJEN, Ehelieden, te Apeldoorn, zijn voornemens op Zaterdag den 1sten December 1832, in het Logement den Moriaan, te Apeldoorn, des voormiddags ten elf ure, ten overstaan van de Heeren Notariassen J. MULIER en J. VAN DIELEN, bij toelag, ZONDERBERAAD, te veilen en aan den meestbiedenden daartoe te gunnen, het BUITENVERBLYF, genaamd *Beekweg*, gelegen te Apeldoorn, aan den Straatweg op *Deveater*, met bijbehoorende GRONDEN, GEBOUWEN en PLANTSOENEN, den 17den November 1832 ingezet op f 7600. —
Nadere berigten te bekomen bij de Heeren, hierboven vermeld.

§ + § De Notaris J. C. VAN KESTEREN, residentende te Gulenberg, zal, namens den heer Eigenaar, op Donderdag den 29sten November 1832, des voormiddags ten 9 ure, ten Huize en Herberge van G. KLUYDT, *Beest*, te Beest, voor den tijd van zes jaren, publiek presenteren te VERHUREN: de BOUWHOEVE, genaamd *de Neust*, met ruim 18 Bunders BOUWLAND en 40 Bunders WEILAND, gelegen op *Marienweerd*, onder *Beest*; te aanvaarden, het Huis cum annexis, met 10. Mei 1833, en de Landerijen met dato der verhuring. — En is nader onderrigt te bekomen ten Kantore van genoemden Notaris. — Brieven franco.

§ § § Op Vrijdag den 30sten November 1832, des middags ten twaalf ure, is men voornemens te overstaan van den Notaris LUDOVICUS HONDUS, residentende te Amersfoort, in het Logement de *Stads-Doelen* aldaar, benevens meer andere VASTEGOEDEREN, publiek aan de meestbiedenden, eerst in zes perceelen en daarna in massa, te verkoopen: de zeer aanzienlijke BOERENHOFSTEDEN, genaamd *de Ploeg*, gelegen in de Gemeente van *Zetten*, onder het Arrondissement van Nijmegen; bestaande in eene HUIZINGE, met ACHTERHUIS en verdere GEBOUWEN, mitsgaders TUIN, drie BOOMGAARDEN, BOUWEN WEILANDEN, te zamen groot ongeveer 20 Bunders, 36 Roeden en 54 Ellen. Bij Bijjetten van verkoop breeder omschreven en gespecificeerd. — Zijnde inmiddels, dezen aangaande, nadere informatie te bekomen ten Kantore van voornoemden Notaris HONDUS, bij wien de veil-condities tien dagen voor en op den verkoopdag (except Zondags) zullen ter lezing liggen.

§ § § VERKOOPING (op dag) van eene groote partij
+ + EIKEN- en BEUKEN BOOMEN, AER
§ KERMAAL- en ander HOUT, aan perceelen op het Middachterbosch, ten overstaan van den te *Velp* residentenden Notaris van ROSENTHAL, op Donderdag den 6den December 1832, des voormiddags ten 11 ure, ten huize van den Kastelein DE ROOS, op de Steeg.
Aanwijzing te bekomen bij den Werkbaas op Middachten.

+ + § UITDEHANDTEHUR:
§ § Het van ouds zoo zeer gerenomeerde LOGEMENT
§ genaamd *het Hooghuis*, staande en gelegen nabij het Marktveld, te Beusichem, met ongeveer 35 Bunders BOUWEN WEILAND, meer of minder, naar verkiezing van den Huurder, gelegen onder Beusichem en Zoelmond. Te aanvaarden den 1sten April aanstaande, of vroeger, naar welgevallen. Nadere onderrigting te bekomen bij den Notaris J. G. VAN DER LITH, te Buren.

§ + + Mad. J. STEPPE heeft de eer de Dames te be-
§ rigten, dat zij haar MODES heeft ontvangen, en
+ alles naar den laatste smaak, voor het tegenwoordig
Saisoen, als: HORDEN, MUTSEN, CHEMISSETTE, PELERINE. Is uitgespaakt bij ROBERT, in het Hotel der Nederlanden, voor acht dagen.

+ § § Er is vermist aan de Koude Herberg, bij Oosterbeek,
+ + eene donker bruine zesjarige HIT.
+ Iemand omtrent dezen Hit eenig narigt wetende te geven, gelieve zich te adresseren bij VAN FEELLEN, aan de Koude Herberg, bij Oosterbeek.

** Bij J. M. E. MEIJER, te Amsterdam, is van de pers gekomen en alomt verzonden:
C. SPINDLER en A. VAN WEINGARTEN, *Nieuwe Verhalen*, met gegraveerden titel en vignet, gr. 8vo, in een boekdeel compleet f 2.00.
Inhoudende: I. De Maïje van Quille-Reine. II. Het spook in de voorstad. III. Montecuculi. Historisch-Romantisch verhaal.